

**DE LAATSTE DAGEN VAN
MADALYN MURRAY O'HAIR IN
BALLINGSCHAP**

(The Last Days Of Madalyn Murry O'Hair In Exiley)

Of

Enkele Problemen met het Geloof in Hedendaagse
Culturen

Toneelspel in twee bedrijven

door

DAVID FOLEY

vertaling

Koen Wassenaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE LAATSTE DAGEN VAN MADALYN MURRAY O'HAIR IN BALLINGSCHAP - THE LAST DAYS OF MADALYN MURRY O'HAIR IN EXILEY** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DAVID FOLEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Enige jaren geleden verdween de beruchte atheïstische onruststoker, Madalyn Murray O'Hair, met haar zoon, haar kleindochter, en - misschien toevallig - met 600.000 dollar uit de fondsen van haar non-profit organisaties.

Het volgende is een fantasie gebaseerd op dit gegeven. Het is niet bedoeld als serieuze speculatie over het lot van de Murray O'Hairs. Net zo min moet het op enigerlei wijze worden beschouwd als geschiedschrijving of als een biografie. Het is, nogmaals, een fantasie.

PERSONEN:

Madalyn

Geest/Clark

Rita

Omolu

Mort

Hank

Jim

PLAATS:

Een eiland in de Stille Zuidzee. Onlangs.

DECOR:

De buitenkant van een vakantiehuisje aan het strand. Een bouwvallig zootje van verweerd grijs hout en met een dak van ijzeren golfplaten. Er is een veranda met een dak van gedroogde palmladeren. Aan de dakrand hangt een snoer gekleurde kerstboomverlichting en er hangen plastic zakjes met water om de vliegen te verdrijven. Boven het midden van de veranda bungelt een kaal peertje boven een paar gammele houten stoelen. Achteraan op de veranda vormen een hordeur en een raam de openingen in het huis.

Voor de hut ligt een klein stukje strand en op het strand staat een dekstoel waar extra kussens in zijn gelegd en waar dekens overheen zijn gehangen, zodat het lijkt op de zetel van een sultan uit de 18de eeuw die, misschien, grote tegenslagen heeft geleden. Een parasol achter de stoel houdt deze gedeeltelijk uit de zon.

De achterwand van het toneel is een doek waarop een verstrikkende, donkere, ritselende jungle staat afgebeeld. Af en toe moet het mogelijk zijn om de hut te verhullen met nog een doek met begroeiing zodat andere delen van het eiland kunnen worden voorgesteld.

EERSTE BEDRIJF EERSTE SCÈNE

's Nachts. Madalyn baadt in het maanlicht. Zij zit in de dekstoel op het strand te slapen. Het is een grote vrouw met witte haren, tegen de tachtig, maar nog altijd, als zij wakker is, gevoed door een vitale, veelvormige woede die alles op haar pad vernietigt. Nu zij slaapt, ziet zij er haast breekbaar uit. Haar haar, niet echt schoon, hangt slap voor haar gezicht en de vormeloze muu-muu die zij draagt, toont haar dikke kuit en gezwollen rode voeten. Zij draait rusteloos in haar slaap, mompelt en slaat af en toe naar een verdwaalde mug. Na korte tijd is de stem van de geest hoorbaar, een klagende roep.

Geest: Madalyn... Madalyn.... *(stilte. Madalyn draait nog wat meer)*
Madalyn.... Madalyn.... *(de geest verschijnt. Hij is een oude ineengeschrompelde man, rond de zeventig, die het eenvoudige hemd en broek draagt van een arbeider uit de jaren zestig. Hij roept nog eens, zacht, klagend)* Madalyn.... *(hij staat voor haar; dan fel)*
Madalyn! *(Madalyn schrikt meteen op en staart angstig naar de geest)*

Madalyn: Wa - ? Eh - ? Wie - ?

Geest: *(glimlacht vriendelijk)* Madalyn. Ik ben het, Madalyn.

Madalyn: Wie? Wat wil jij - ?

Geest: Ik ben het. Ik ben het.

Madalyn: Pa?

Geest: Ja.

Madalyn: Pa? Wat doe je hier, Pa?

Geest: Ik kwam jou opzoeken, Madalyn. Ik heb je gemist.

Madalyn: Maar, pa... Pa.... Jij bent dood.

Geest: Dat weet ik.

Madalyn: Ga weg dan!

Geest: Madalyn....

Madalyn: Je hebt me gehoord! Ga weg! Je bent dood! Rot op!

Geest: Maar -

Madalyn: Ik zei rot op! Je bent dood! Jij bent dood! Dus flikker op, verschrompelde paardenlul! *(vanuit het huis roept de stem van Rita)*

Rita: Oma? *(de geest trekt zich terug)*

Madalyn: *(roept hem na)* En heb niet het lef om hier nog eens te komen, ouwe stinkende rioolrat! *(Rita komt naar buiten op de veranda. Het is een weinig aantrekkelijke vrouw van rond de dertig met het haar achterover getrokken in een paardenstaart. Haar gezicht en spraak zijn vrijwel onbewogen. Zij komt naar Madalyn toe, trekt haar badjas dicht en zet een erg dikke bril op)*

Rita: Oma? Waarom slaapt u hier? Ik heb u gezegd dat u 's nachts niet hier buiten moet slapen. De muggen verslinden u levend.

Madalyn: Wa-? Wie is dat? Rita?

Rita: U had een nachtmerrie. Kom op. Sta op.

Madalyn: Plek is behekst.

Rita: Kom op nou. Kom op. Ga verdomme naar binnen.

(Opmerking: Als Rita vloekt is dat totaal zonder stembuiging of bijbedoeling, alsof die woorden geen enkele bijzondere betekenis hebben)

Als zij teruglopen naar het huis, is Madalyn aan het jammeren en Rita stelt haar gerust. De lichten gaan uit.

TWEEDE SCÈNE

Ochtend. Madalyn zit wederom in haar dekstoel, ditmaal draagt zij een slappe hoed en een zonnebril ter bescherming tegen de zon. Naast haar, op een van de houten stoelen zit Omolu, een inboorling van het eiland. In de vijftig, mager en verweerd met knobkige voeten. Hij draagt een versleten goedkope broek en een eenvoudig overhemd, maar desondanks netjes, haast buitengewoon, aangekleed. Hij heeft heldere ogen en is bedaard, hoffelijk en heeft een licht Engels accent.

Madalyn: Vermoord god! Da's het eerste wat je moet doen. Daarna ben je van alles bevrijd. Daarna kan je doen wat je wilt. Vermoord god. Vermoord die ruftende ouwe oplichter.

Omolu: Maar dat is wijsheid.

Madalyn: Wijsheid?

Omolu: Ja, natuurlijk. Het is de oudste wijsheid eigenlijk.

Madalyn: U noemt het wijsheid. Ik noem het gezond verstand. Maar voor de mensen van de Verre-nichten Staten van Amerika, zijn het de uitbarstingen van een loslopende krankzinnige! Ik werd belasterd. Dat mag u best weten. Belasterd in mijn geboorteland - omdat ik de waarheid sprak.

Omolu: Ik kan mij niet voorstellen, mevrouw Jones -

Madalyn: Wie kunt u zich niet voorstellen?

Omolu: Ik kan mij u niet voorstellen, mevrouw Jones, dat u voor welke reden dan ook belasterd zou worden.

Madalyn: Ah, ja. Nou, op een gegeven moment, meneer

Omolu: Omolu. Geen meneer. Alleen Omolu. Dat is mijn enige naam.

Madalyn: Nou, op een gegeven moment, meneer Omolu, was ik de meest gehate vrouw van Amerika!

Omolu: Maar, mevrouw Jones -

Madalyn: *(beseft dat zij te ver is gegaan)* Nou ja, hoe minder daarover wordt gezegd, des te beter is het misschien. Dat is allemaal lang, lang verleden tijd. Dat heb ik allemaal naast mij neer gelegd.

Omolu: Alles? Uw land? Uw thuis?

Madalyn: Mijn land, ja. Mijn thuis? Ik ben daar nooit thuis geweest. Hier op dit godvergeten eiland - vergeef me de uitdrukking - voel ik mij meer thuis dan in al die vele, vele jaren in dat land van huichelaars en dwazen.

Omolu: Dus bent u er weggegaan?

Madalyn: Ik had geen keus. Ik ben een zieke oude vrouw. Ik kan niet meer tegen ze vechten. Kijk eens naar me! Ik ben bijna tachtig. Ik heb

astma, jicht, suikerziekte en een slechte rug. Nu ben ik een makkelijk doelwit - voor hun kleingeestige wraak.

Omolu: Dus heeft u - zoals men zegt - alles opgegeven.

Madalyn: Zonder een moment van spijt of een blik over mijn schouder.

Omolu: En bent hierheen gekomen -

Madalyn: Zoals u ziet.

Omolu: (*vriendelijk, maar met interesse*) Om te sterven? (*korte stilte*)

Madalyn: (*alsof hij haar heeft uitgedaagd*) Ik ben niet bang om te sterven.

Omolu: U bent een dappere vrouw.

Madalyn: Ik ben gewoon niet sentimenteel, dat is alles. Wan- neer wat dan ook - ik weet het niet - die elektrische impulsen - die deze vleesmassa in beweging houden - wan- neer die relais - versleten zijn - verlopen - wat kan het mij dan schelen? Ik heb geen illusies. Dan ben ik gewoon een kadaver. Ze mogen met me doen wat ze willen. De bagage uit de achterklep halen. Wat oude stoelen aan puin slaan. Spuit wat aanstekerbrandstof op me en gooi er een lucifer op. Gooi er een paar volhardende predikanten bij als u sentimenteel bent. Nee, meneer, ik ben niet bang om - (*Rita komt op vanuit het huis*)

Rita: Oma?

Madalyn: Wat is er, lieverd? Rita, heb jij meneer - eh - Ormolo al eens ontmoet?

Omolu: (*staat op*) Omolu.

Rita: Natuurlijk heb ik Omolu al eens ontmoet. Van hem huren wij de hut.

Madalyn: Ja, nou - natuurlijk. Maar nu komt hij even op bezoek - vind je dat niet aardig van hem - om te kijken of wij onze draai al hebben gevonden.

Rita: (*tegen Omolu*) Het dak in de slaapkamer achter lekt.

Madalyn: We hadden een gesprek over religie. Over dat onder- werp zitten meneer Ormolo en ik op één lijn.

Omolu: (*corrigeert haar beleefd*) We spraken over God.

Madalyn: Precies.

Rita: Oma? Oom Mort zegt dat hij Pearson niet aan de lijn kan krijgen -

Madalyn: (*explodeert*) Jezus, godvervloekt! Moet ik hier alles zelf doen? Zeg tegen die zinloze retelicker dat -

Mort: (*schreeuwt vanuit het huis*) Dat heb ik gehoord, moeder! Jij denkt dat je het beter kan? Hè? Hè?

Madalyn: Dat kan ik verdomme zeker. Rita, breng die vervloekte telefoon hierheen en ik zal die melkmuil, die emmer paardenzeik, eens laten zien -

Mort: Prima moeder! Prima! Doe het verdomme zelf maar!

Rita: (*vriendelijk*) Ik zal die vervloekte telefoon halen. (*ze gaat terug het huis in. Madalyn richt zich tot Omolu en spreekt met norse tederheid*)

Madalyn: Mijn kleindochter Rita. Oogappel van deze wazige oude ogen. Mijn steun in mijn ziekelijke jaren. Dat zal u wel verbazen. Kijk eens naar dat ding met haar melkverstand! Koud als glasfiber. En ik - u merkt dat ik vuur in mijn donder heb. Er mee geboren. Maar is het niet altijd hetzelfde? Het katje dat blind wordt geboren, de pup die een pootje mist - die raken ons meer dan een hoop gezonde strijdbare dingen. En om haar te zien - geboren zonder ziel - zonder passie of vechtlust - o, dat raakt mij hier! *(slaat op haar borst)* Ik houd van haar. Met alles wat ik heb. *(met een snik)* Ik houd van haar. Het lieve, hulpeloze, zielloze, kleine ding. *(Mort komt het huis uit stormen met een staand ouderwets type telefoon aan een erg lang snoer. Hij is een grote, uitzinnige, onaantrekkelijke man van voor in de veertig. Rita komt achter hem aan)*

Mort: Hier! Hier is ie, moeder! Jij bent zo vervloekte handig, eens kijken of jij -

Madalyn: *(grist hem uit zijn handen)* Geef hier, plofkant - *(in de telefoon)* Wie is dit? - Ja, nou, met jou wil ik niet praten. Geef me Pearson! - Je weet verdomd goed met wie je spreekt! En dat doet hij ook! - Nou, zeg hem dat het me- vrouw Jones is. - Ja. Hij weet het wel. *(tegen Mort)* Ik moet hier alles zelf doen, jij nutteloos hersenloos hoeren-

Mort: De pleuris, moeder! De pleuris, de pleuris, de pleuris!

Madalyn: Pearson? Wat is daar in godsnaam aan de hand? - Net binnen, me reet! Luister naar me, Pearson. Wij verhongeren hier, snap je dat. We hebben geen cent meer. Rita is wasgoed aan het eten. Ik meen het, zo erg is het! Nu zorg je dat dat geld vrijkomt zodat we - Het maakt mij niet uit wie er vragen stellen! Wij hebben van vragen niets te vrezen. Zij stellen vragen, jij geeft antwoord. Maar je vertelt ze niks - Luister naar me, potloodventer, ik word ziek van jou! Ik heb drie keer zoveel kloten als jij, en als ik daarheen moet komen om je in je slappe reet te neuken om het te bewijzen, dan doe ik dat! *(tijdens deze tirade is Hank achter op het toneel op gekomen, onopgemerkt door de anderen)*

Madalyn: Het is mijn geld! Het is mijn geld! En ik heb het nodig! NU! Er is 400.000 van geliquideerde bezittingen - je weet wat ik bedoel -

Mort: *(waarschuwend; met een betekenisvolle blik op Omolu)* Moeder...

Madalyn: Er is 600.000 van de Amerikaanse Atheïsten -

Mort: Moeder...

Madalyn: Dat is een miljoen dollar! Een miljoen vervloekte Amerikaanse dollars!

Mort: Moeder...

Madalyn: Ik zeg je dat ik weet hoeveel er is! Ik weet het tot op de cent! Wie denk je dat het de Verenigde Staten uit heeft gekregen!

Mort: Moeder!

Madalyn: En ik zal het hebben! Ik zal het krijgen! Of mijn naam is niet Madalyn Murray O'Hair!

Mort: Moeder!

Madalyn: *(beseft het plotseling; kijkt naar Omolu)* Jones. Madalyn... Jones.

Mort: *(pakt de telefoon uit haar handen)* Pearson? Met Mort. - Ja, ik weet het, ik weet het. We zitten gewoon klem, Pearson. Snap je wat ik bedoel? - Ja, ik weet het. - Doe, eh, doe wat je kan. - Oké. Oké. We nemen later weer contact op. - Doei. *(hangt op)* O, dat ging lekker soepel, moeder! Soepel, soepel, soepel! Blij dat jij dat voor ons hebt afgehandeld!

Madalyn: Houd je kop! *(Hank komt naar voren. Hij is een lange, knappe jongeman met een erg serieuze uitdrukking)*

Hank: Pap?

Omolu: Hm?

Hank: De Castrops nemen hun intrek. Ze vroegen of u even wilden komen.

Omolu: Wat leuk. *(tegen Madalyn)* Oude klanten. Vaste klanten. Duitsers. Mevrouw... Jones. Mag ik u voorstellen aan mijn zoon Hank? Meneer Jones. Mejuffrouw Rita Jones.

Madalyn: *(bars)* Aangenaam.

Mort: Goeiendag.

Rita: Hallo.

Omolu: Hank is net teruggekomen van de universiteit om mij te helpen met mijn zaak. Hij houdt voor mij - de nieuwe ontwikkelingen in het oog. *(staat op)* Nou, het spijt me. Ik moet gaan. De handel roept.

Madalyn: Uiteraard. Uiteraard. Kom snel nog eens langs.

Omolu: Het zal mij een genoegen zijn. *(Hank en Omolu gaan af. Zodra zij weg zijn)*

Mort: Geweldig! Wil je dat de hele wereld het weet, moeder?

Madalyn: Wat bedoel je? Ik weet wat ik doe!

Mort: Me reet, seniele ouwe tang!

Madalyn: Ik moet een redelijk eind weg zijn, wil ik zo stom worden als jij, mieterige, duimzuigende - *(enzovoort, terwijl Rita zich omkeert en het huis weer binnen gaat en de lichten uit gaan)*

DERDE SCÈNE

Iets later. Een ander deel van het eiland. Rita zit op een rots met de bespiegelende blik van iemand die het niet gewend is om aan haar lot te worden overgelaten en niet zeker is wat ze nu moet beginnen. Ze zit evengoed kalm en stil, met haar handen in haar schoot gevouwen.

Aan de andere kant van het toneel verschijnt Hank met een klein maar ogenschijnlijk ernstig boek in zijn handen. Hij ziet Rita en knikt met afstandelijke beleefdheid.

Hank: Hallo.

Rita: Hallo. *(hij loopt haar voorbij, maar stopt dan)*

Hank: Vind je het niet eng om hier alleen te zitten?

Rita: Eng? Ik geloof niet dat ik het eng vind. *(overweegt het even, bijna plichtmatig probeert zij de vinger op een ongrijpbare emotie te leggen; dan)* Nee. Ik vind het niet eng. Moet dat dan?

Hank: *(met kil sarcasme)* Het is hier erg primitief, vind je niet? *(ze kijkt om zich heen alsof ze nog niet de gelegenheid heeft gehad om haar omgeving te onderzoeken)*

Rita: Ja, ik denk het wel. Desondanks, vind ik normaal gesproken niets eng.

Hank: Je bent erg dapper.

Rita: Nee, dat ook niet. Is dat een boek wat je aan het lezen bent?

Hank: Ja. Verbaast je dat?

Rita: Nee. Normaal gesproken ben ik ook niet verbaasd. Het is gewoon dat ik ze zelf niet lees. Boeken.

Hank: Waarom niet?

Rita: Ik weet niet. Vroeger wel, maar ik ben gestopt.

Hank: Waarom ben je gestopt?

Rita: Dat ben ik vergeten. Waar gaat je boek over?

Hank: *(streng)* Het gaat over de imperialistische uitbuiting van inheemse volkeren door de rijke blanke... toeristen!

Rita: O, daar zou je eens met oma over moeten praten. Ze is zeer geïnteresseerd in uitbuiting. *(hij gaat pardoes naast haar zitten)*

Hank: Wie is zij?

Rita: Oma?

Hank: Ja. Ze zei haar naam. Madalyn Muray O'Hair. Die naam ken ik.

Rita: Ik mag daar niet over praten.

Hank: Maar je snapt. Ik weet het al. Madalyn Murray O'Hair. Ze is een persoonlijkheid, geloof ik. Een belangrijk iemand. Vertel eens. Jullie zijn geen gewone toeristen, toch?

Rita: Wij zijn helemaal geen toeristen. Wij zijn bannelingen.

Hank: Bannelingen?

Rita: Ja. We zijn op de vlucht voor de mensen die ons vervolgen.

Hank: Wie zijn dat die jullie vervolgen?

Rita: De christenen. Oma is een bekende radicaal. Zij heeft het atheïsme ontdekt, en daarom haat Amerika haar. Ze heeft gezorgd dat er op openbare scholen niet meer wordt gebeden.

Hank: Heeft zij dat gedaan?

Rita: Ja. Ze ging naar het hoge gerechtshof en heeft ervoor gezorgd dat er op die scholen niet meer wordt gebeden.

Hank: Nu weet ik wie zij is. Ze is een held, toch? Een strijdster voor vrijheid van denken.

Rita: Ja. Ze is een martelaar.

Hank: Dit is mooi. En die man, jouw vader?

Rita: Mijn vader?

Hank: Die dikke man die bij jullie is.

Rita: Dat is mijn vader niet. Dat is oom Mort. Mijn vader is in handen van de vijand.

Hank: De vijand?

Rita: De christenen. Ze hebben hem gehersenspoeld. Nu is hij een christelijk predikant en vertelt leugens over ons tegen andere christenen. Heb het niet over hem tegen Madalyn. Ze krijgt een aanval als ze zijn naam hoort. Ze hebben al twintig jaar niet met elkaar gepraat.

Hank: Zie jij hem wel eens?

Rita: Nee. Hij heeft me lang geleden in de steek gelaten. Oma heeft mij geadopteerd. Dus hij is niet echt mijn vader meer.

Hank: En jij? Wie ben jij?

Rita: Ik? Ik ben Rita.

Hank: En wie is Rita?

Rita: Gewoon - Rita.

Hank: *(zachtjes)* Wie is deze blanke vrouw die alleen in de jungle zit en het niet eng vindt? *(plotseling legt ze haar hand op zijn schouder, met een serieuze, vragende blik)*

Rita: Beschrijf het voor mij.

Hank: Wat?

Rita: Angst. Vertel me hoe het is om bang te zijn.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto